

Chương 9

Khương Diệu không có việc gì cả một ngày.

Cô không đi theo ra phim trường, chỉ ngồi lại phòng trang điểm, chờ diễn viên diễn xong thì tháo trang sức.

Công việc trang điểm ở hiện trường quay phim rất vất vả, thầy cũng thương mấy học trò của mình, cho nên mới sắp xếp cô và Tôn Thanh thay phiên nhau.

Mỗi người một ngày, Khương Diệu ở lại phòng làm việc, thì Tôn Thanh phải ở trường quay.

Nghe nói hôm nay chỉ diễn cảnh ban ngày, Khương Diệu nghĩ, quá nửa ngày là họ sẽ quay về thôi.

Ai ngờ tới gần chạng vạng, mặt trời sắp khuất, nhóm diễn viên mời từng người quay lại phòng hóa trang, trợ lý lẽo đẽo theo sau.

Không biết vì sao, sắc mặt các cô ai cũng không tốt.

Không khí nặng nề làm cho mấy cô bé trong nhóm trang điểm cũng không dám nói chuyện như bình thường, cứ thế im lặng dọn dẹp đồ đạc.

Yên tĩnh quá mức như vậy Khương Diệu cũng không thể tùy tiện mở miệng.

Cô đành nháy mắt với Tôn Thanh ý hỏi: Làm sao vậy.

Trên khuỷu tay Tôn Thanh có vắt ngang chiếc áo khoác bằng lụa, lúc đi ngang qua cô thì khẽ khàng giải thích: “Cãi nhau...”

Nói xong liền đi.

Khương Diệu cũng đoán được đại khái là ai và ai, hai người này vừa rồi đổi trang phục trong phòng lại cách nhau tám trượng.

Bạch Nhuế lạnh lùng nhìn di động, Đồng Tĩnh Niên thì tựa trên sofa, giống như một con thỏ trắng, hai mắt đỏ hồng, chắc là vừa khóc. Nữ trợ lý của cô ấy thì vừa nắm tay vừa nghiêng đầu trước mặt như đang an ủi.

Ngày đầu tiên quay đã xảy ra mâu thuẫn cũng là hiếm thấy, Khương Diệu thở ra một hơi, không khỏi cảm khái trong lòng.

Sau khi trang điểm xong thì thầy cũng mất tích luôn, bây giờ đột nhiên lại lù lù xuất hiện.

Thầy đưa cao hai tay rồi vỗ vỗ, dặn mọi người:

“Làm nhanh lên, làm nhanh lên! Nhanh dọn còn về ăn cơm.”

“Khương Diệu, tháo trang sức giúp tôi.” Bạch Nhuế ngồi vào bàn trang điểm trước.

Cô ấy tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo lên, lười biếng không buồn để ý đến hình thượng, nhưng vì người ta vốn đẹp, bộ dạng này cũng chỉ khiến mọi người liên tưởng đến quý phi say rượu mà thôi.

Đôi mắt xéch của người đẹp hơi nhíu lại, vừa phong tình lại rung động lòng người.

“Chị Khương là của tôi!” Cô gái trẻ ngồi trên ghế sa lon đột nhiên lại đứng lên tranh cãi: “Chị Khương tháo cho tôi trước”.

Cô ấy vòng qua bàn trà, kéo Khương Diệu tới bên bàn trang điểm: “Tháo cho tôi trước đi.”

Bạch Nhuế cũng nhích nửa người, tầm mắt lướt qua Khương Diệu, nhướn mày nhìn Đồng Tĩnh Niên: “Diễn thì kém như thế, lẽ đẽo theo sau chân người ta mà cũng muốn tháo trước? Sao không đóng cửa tự kiểm điểm mình một phen đi”.

“Diễn kém gì?” Đồng Tĩnh Niên ồ ào, đôi mắt lại rung rung nước: “Cô đánh một bạt tai lên mặt người ta mà còn nói tốt à?”

“Kém hơn tôi! Không cho cô một bạt tai thì cô còn làm gì tiếp nữa? Đã không thuộc kịch bản lại còn yếu ớt như con sên”.

“Cô mới là con sên, đạo diễn không cần mà cũng xấu hổ chạy tới xin vai, ném đi cũng không ném được”.

“Cô nói cái gì?” Hả là ý nhắc đến việc Bạch Nhuế không giành được vai “Đại Thái Bình”, cô ta gõ gõ lên mặt bàn hai cái: “May mà không diễn Thái Bình công chúa lúc trưởng thành, bằng không tuổi trẻ của tôi mà ngu xuẩn như cô thì có khi còn tức tới học máu.”

“May mà không diễn? Mấy hôm trước có người còn ho cả máu đấy nhì”. Đồng Tĩnh Niên xé toạc vết sẹo đó ra, quyết tâm kết thù.

“Tôi không diễn đấy, thì sao, còn hơn người dựa hơi đại gia để lấy mấy hợp đồng quảng cáo không có chí tiền thù, không chừng quay thêm hai ngày nữa đạo diễn cũng đòi thay người đấy!”

...

“Nói nhao nhao âm ỉ như gà. Ba con gà à!” Viên Dạng bực bội vén rèm lên, đi từ trong phòng thay đồ ra.

Anh hét một tiếng mới khiến hai người kia yên lặng.

Thấy hai người không lên tiếng nữa, giọng điệu Viên Dạng vẫn sắc bén như thường: “Công việc của tổ hóa trang chúng ta hôm nay kết thúc ở đây, nếu hai người muốn cãi nhau thì xuống sân đi, cãi cả đêm cũng được, để cho bọn tôi tan làm, được chưa?”

Bốn phía không một tiếng động, cũng không có người nào cãi lại.

Sau khi nói xong, Viên Dạng bắt đầu phân công nhiệm vụ: “Khương Diệu, em đi tháo cho Tiểu Bạch, Tôn Thanh... Tôn Thanh đâu?!”

“Đây ạ!” Cô gái đó còn đang khuôn vác diển phục của nữ.

“Em tháo cho Tiểu Đồng.”

“Vâng.”

Có chỉ thị của cấp trên, Khương Diệu từ từ gỡ tay Đồng Tĩnh Niên đang cầm tay mình ra. Vỗ vỗ mu bàn tay cô ấy hai cái như an ủi.

Trong mắt cô Đồng Tĩnh Niên vẫn là một cô bé, một bông hoa nhỏ trong nhà kính, phải cẩn thận che chở.

Mà Đồng Tĩnh Niên đột nhiên lại rơi nước mắt.

Động tác này của Khương Diệu, đối với cô, lại giống như một nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng bị bẻ gãy, rơi vào vực sâu vạn trượng.

Đồng Tĩnh Niên như thế không phải là không có lý do .

Trước khi nhận vai “Tiểu Thái Bình”, cô chỉ mới quay một đoạn quảng cáo đó.

Cô tiến vào vòng luẩn quẩn này, một đêm thành danh, xuôi gió xuôi nước, chưa từng trải qua thất bại hay trở ngại gì, khả năng thừa nhận cũng không bằng những người khác.

Cộng thêm việc nam chính là Phó Đình Xuyên, anh như sắp chạm đến đỉnh của vinh quang, ngoài anh ra, vai phụ cũng là các diễn viên lão làng, vô hình trung lại khiến cho cô thêm áp lực.

Ngay cả nắm tay cũng phải nhờ đóng thế, điều đó càng cho thấy cô bé này muốn hoàn mỹ, cũng vô cùng sợ hãi.

Cô cực kỳ tự tin, lại hết sức tự ti; Cô vui khi nhận lời ca ngợi, lại sợ kẻ chê cười.

Sùng nhục giai kinh, cảm giác này đúng là rất khó có thể ở trong giải trí, lâu dài cũng dần đi xuống.

Đột nhiên Khương Diệu lại muốn tán gẫu với cô bé này hai câu.

Cô nhìn sang phía Viên Dạng: “Thầy à, chậm hai phút được không, em ra ngoài nói chuyện với Tiểu Đồng một chút.”

Viên Dạng liếc mắt nhìn Đồng Tĩnh Niên một cái, trên lông mi của cô giăng đầu nước mắt, nhìn rất hiền lành đáng yêu, đành phải gật đầu đồng ý.

Cô gái vẫn còn cúi đầu nức nở, cô không lên tiếng, mặc Khương Diệu kéo tay mình ngoài.

Mặt trời xé bóng, giống như một quả cam dần bị chôn vùi vào đất, đường chân trời chỉ còn le lói ánh tà dương.

“Tôi chỉ xin được hai phút thôi, khóc đi.” Gió trời chạnh vạng, giọng nói của cô lại càng thêm rõ ràng.

Đồng Tĩnh Niên ngồi phịch xuống đất, gào khóc.

Cô ôm chân, cuộn tròn người lại, rất giống như con mèo nhỏ bị thương tới qua.

Chẳng qua, cô ấy là một con mèo yếu ớt, còn tối hôm qua lại là một con mèo kiên cường.

Giây phút trôi qua, tiếng nức nở dần dần ngừng lại. Khương Diệu đưa tay lên, nhìn đồng hồ.

Sắp hai phút rồi, cô vỗ vỗ trên lưng Đồng Tĩnh Niên, khẽ hỏi: “Khóc xong chưa?”

“Rồi...” Đồng Tĩnh Niên nắc nắc đáp lời.

Khương Diệu đưa tay vào túi quần như đang tìm gì đó, rồi đưa ra trước mặt cô gái: “Cầm này”.

Có lẽ cũng biết mình khóc rồi lớp trang điểm sẽ bị nhòe đi rất xấu, Đồng Tĩnh Niên không dám ngẩng đầu lên, cũng không nhìn xem là cái gì, với với tay Khương Diệu rồi nhận lấy.

Cô gái đang ngồi xồm liên sừng sốt.

Cô cứ nghĩ là khăn tay, nhưng khi chạm vào lại thấy lạnh lạnh.

... Hóa ra, là ... cây son môi.

Thấy Tiều Đồng đang nhìn nó, Khương Diệu ra vẻ hào phóng nói: “Cho cô đây.”

“Tôi có rồi... Tôi còn tưởng cô sẽ đưa khăn tay”. Lần này Đồng Tĩnh Niên đã hoàn toàn dừng khóc. Cô ngẩng đầu nhìn lên, trên gò má còn vết nước, cả lớp mascara bị chảy ra. Có vẻ buồn cười, lại có phần đáng yêu.

Đôi môi đỏ mọng của Khương Diệu mấp máy: “Son môi còn quan trọng hơn khăn tay nữa.”

“Sao cơ?” Cô gái vênh tai lắng nghe.

“Người ghét cô sẽ chờ khi cô rơi nước mắt để cười chê, cho nên cô không thể như vậy được”. Khương Diệu khẽ cười: “Cô phải trang điểm lại, sau đó trở về chiến trường chứ”.

Cô nâng Đồng Tĩnh Niên dậy: “Tôi vào trước, cô cũng phải nhanh lên, mọi người đều đang đợi đây.”

Nói xong Khương Diệu liền bước đi, không quay đầu lại.

Khương Diệu nhớ 4 năm trước, cô vừa được nhận vào làm việc cùng thầy, lần đầu tiên cùng tổ. khi đó vẫn là người mới, rất nhiều chuyện đều không thuận buồm xuôi gió, khi đó cũng có một đồng nghiệp lão làng mắng mỏ vô cùng khó nghe. Cô cứ nghĩ mình bỏ cuộc mất, nhưng lúc cô sắp bật khóc, Viên Dạng lại gọi cô ra ngoài, đưa cho cô một thỏi son môi.

Vài phút sau, Đồng Tĩnh Niên về phòng.

Cùng vào với cô còn có Phó Đình Xuyên cùng trợ lý của anh. Anh tan làm sau cùng, có lẽ ở lại thảo luận cảnh ngày mai với đạo diễn, cho nên mới chậm hơn một lúc.

Phòng hóa trang bận rộn đột nhiên yên tĩnh hẳn, mọi người đều dừng công việc, quan sát phản ứng của cô gái này

Khương Diệu đang tháo đồ trang sức cho Bạch Nhuế, cô cẩn thận lấy kẹp tóc ra, rồi cũng nhìn sang kia một chút.

Mặt Đồng Tĩnh Niên khá hơn vừa rồi một chút, hai hàng mascara cũng được chùi sạch sẽ.

Khương Diệu nhìn lên môi cô ấy, căng mọng tròn đầy, màu đỏ tươi sáng, giống như một đóa hoa hé nở.

Xem ra, những lời này của cô cô ấy đều hiểu được.

Đồng Tĩnh Niên cũng nhìn về phía cô, hai cô gái nhìn nhau cười, như thể thần giao cách cảm.

Nam nữ diễn viên chính đều đã ngồi vào ghế, Tôn Thanh vội vàng làm việc, chuyện quan trọng của cô bây giờ là tháo trang sức cho Đồng Tĩnh Niên.

Phó Đình Xuyên vẫn là do Viên Dạng phụ trách.

Mỗi người một chỗ, mỗi người một việc, hoàn thành xong mới xem như hết một ngày.

Khương Diệu nhanh tay gỡ búi tóc giả trên đầu Bạch Nhuế, hai tay nặng trĩu.

Cái này rất nặng, mỗi ngày đều phải cố định trên đầu, lại cần ngẩng đầu ưỡn ngực, dung mạo đoan trang, đúng là hành hạ người khác.

Cô cúi mắt, từ từ tháo hết, tua tua, kim trâm, trang sức... Tất cả đều là đồ trang sức tinh xảo thượng thừa, phải làm vô cùng kiên nhẫn, nếu không cẩn thận làm hỏng hay bị gãy các cô đều phải bồi thường .

Phó Đình Xuyên ngồi song song với bàn trang điểm của Khương Diệu, ngay bên phải.

Lúc tháo đồ bên phần tóc bên phải của Bạch Nhuế, Khương Diệu mượn cơ hội đó đánh giá Phó Đình Xuyên vài lần.

Hôm nay cảnh của anh không nhiều lắm, cũng không rườm rà, trên mặt anh không có vẻ mệt nhọc. Từ trợ lý vẫn ở bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ xoay người đưa anh xem vài nội dung trên điện thoại, hai người nói nói cười cười.

— có chuyện gì mà anh vui vậy nhỉ? Là bình luận của fan à?

Như thể người ta thoải mái cô cũng thoải mái vậy, Khương Diệu khẽ cong môi, trong lòng mềm mại như được ai quét một lớp bơ ngọt ngào.

Cô cẩn thận giữ tóc của Bạch Nhuế, tránh không để đôi phương bị đau khi rút đồ ra.

Mỗi ngày làm kiểu tóc này, còn xịt nhiều keo định hình, cho nên nó dính rất chặt, chải tóc cũng cực kì khó khăn.

Phải thật cẩn thận chú ý, tóm lại chỉ cần một hai sơ hở sẽ đau như kéo cả da đầu.

Bạch Nhuế đột nhiên hét ầm lên: “Cô muốn giết người à –”

Tiếng la này như xé tan không khí, Khương Diệu cũng bị giật nảy mình, vội vàng để lược qua một bên, không dám động đậy.

Sau khi bình tĩnh lại cô vội vàng xin lỗi Bạch Nhuế: “Xin lỗi cô, là tại tôi không cẩn thận.”

Bạch Nhuế ôm phần gáy, vừa xoa vừa dạy dỗ: “Đau chết người, chải đầu kiểu đó à! Tôi thấy cô đầu phải chải đầu, rõ là muốn kéo đầu người ta mà. Chải cũng không biết thì nghỉ việc luôn đi”.

Bạch Nhuế là một người rất nhỏ mọn, lại xảo quyệt và hà khắc có tiếng. Mọi người đều biết.

Rất nhiều diễn viên nhỏ hay trợ lý từng bị cô ấy mắng, nhưng mà người ta đẹp, vai diễn quan trọng, ai dám đối nghịch với cô ấy chứ.

Người bình thường thì dù tóc hơi bị kéo một chút cũng sẽ không nói gì, bỏ qua được thì bỏ qua.

Nhưng Bạch Nhuế còn nhớ tới chuyện vừa rồi, uất ức một hồi, mà cô ta lại cực kì ghi thù ghi hận.

Giờ tìm được thời cơ, cho nên mọi tức tối đều xả lên đầu Khương Diệu.

Ai bảo cô ta diễn màn tử muội tình thâm với Đồng Tĩnh Niên, giờ bị cô mắng cũng là cô ta tự tìm, đáng đời.

“Bạch tiểu thư, là tôi không chú ý, cô còn đau không? Ngại quá, tôi không chú ý thật...” Bị mắng tới tập như vậy Khương Diệu cũng trở nên hoảng hốt, tránh không được càng nói càng lộn xộn.

Đúng là cô thất trách, cho nên cô mới thẳng thắn thừa nhận sai lầm.

“Tiểu Khương à,” Thầy khế gọi cô, giọng điệu rất vững vàng, nói như thê trấn an: “Từ từ giải thích.”

“Đạ”. Khương Diệu hít sâu một hơi, sửa sang lại câu từ: “Bạch tiểu thư, khiến cô đau là lỗi của tôi, lần sau nhất định tôi sẽ làm thật cẩn thận”.

“Ai biết là cô cố ý hay vô tình, cô có quan hệ tốt với người ta, biết đâu giờ lấy tôi làm bia ngắm mượn dao giết người? Vừa rồi đi ra ngoài thương lượng kế hoạch gì hả? Sau này trang điểm ai dám cho cô làm, ai biết cô làm mặt tôi ra cái quỷ gì chứ!” Sóng mắt Bạch Nhuế trầm như nước, âm sắc mềm mại đáng yêu, mắng chửi người ra cũng chỉ như hờn dỗi.

Cô ta nhìn sang Viên Dạng: “Viên Dạng, đôi trợ lý của anh đi, tôi không muốn, ai biết cô ta rắp tâm cái gì, tôi sợ bị xử lắm.”

Viên Dạng im lặng, tình thế có vẻ khó xử, là ông sắp xếp, giờ lại muốn ông đổi? Việc thì nhỏ mà lại phải phạt cô học trò ngày thường vẫn tận tâm làm việc sao? Chắc chắn chuyện này cũng gây tổn thương cho cô bé ấy.

Trong phòng hóa trang không ai nói gì. Hôm nay đã rất mệt rồi, giờ còn muốn làm xiếc trong phòng làm việc nữa?

Cô này không nói thì cô kia nói, thật lòng mọi người đều thấy uể oải.

“Khương Diệu.” Đột nhiên, có người mở miệng.

Giọng đàn ông trầm thấp, vang lên giữa bầu không khí yên ắng lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người đều hướng về nơi phát ra âm thanh.

Là Phó Đình Xuyên.

Người đó đang nhìn chăm chăm về phía Khương Diệu bên này, đôi mắt đen láy như chim ưng giữa trời khuya: “Cô lại đây.”

Anh nói lời ít mà ý nhiều, cũng không muốn xen vào câu chuyện.

Khương Diệu có phần không hiểu ý đồ của anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi đến bên cạnh.

“Cô đứng đây,” Anh lại gọi một người khác: “Viên Dạng.”

Viên Dạng không đoán được mình cũng bị người này gọi tên, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi ngờ.

Phó Đình Xuyên nhìn sang chỗ Bạch Nhuế, nhếch lên cằm: “Anh qua đó đi.”

Viên Dạng: “?”

“Đi qua đó đi.” Người này lặp lại thêm lần nữa, giống như ra lệnh.

Viên Dạng là người từng trải, khả năng quan sát sắc mặt người khác không tầm thường, anh cũng đoán ra được ý đồ của Phó Đình Xuyên.

Lập tức bước bên cạnh Bạch Nhuế, rồi dừng lại.

“Tốt lắm,” Phó Đình Xuyên quay lại nhìn Khương Diệu còn đang ngơ ngẩn: “Về sau cô sẽ trang điểm và làm tóc cho tôi, Viên Dạng thì phụ trách Bạch tiểu thư.”

Trợ lý Từ kinh ngạc đến mức mở tròn hai mắt, anh giật nhẹ áo người kia: Câu định làm gì thế?

Phó Đình Xuyên căn bản không để ý tới anh ta, anh bình tĩnh giảng co cùng Bạch Nhuế: “Bạch tiểu thư, sắp xếp này đã được chưa?”

“Phó Đình Xuyên anh có ý gì?” Bạch Nhuế có chút buồn cười. Cô không hiểu, người này luôn rất ít lời, vì sao lại muốn dính vào chuyện này chứ.

Phó Đình Xuyên hơi cong khóe miệng, giống như vô tình, lại như cười như không: “Tóc tôi ngắn, sẽ không bị rối, cũng không sợ đau thôi mà. Thầy Viên đây là người có kỹ thuật trang điểm tốt nhất, tôi đưa sang cho cô”. Anh dừng lại rồi nói tiếp: “Là ý đó đó”.

Anh nghiêng người về phía trước, cầm cái lược trên bàn nhét vào tay cô gái trẻ còn đang kinh ngạc: “Cầm, cô làm việc tiếp theo đi”.

Ngực Khương Diệu đập phồng liên tục, giống như có trăm ngàn lần sóng trong lòng.

Cô chải mái tóc ngắn của người đàn ông này, vẫn còn ngơ ngẩn.

Chuyện vừa xảy ra quá bất ngờ, cô cũng không kịp tiêu hóa nó.

Động tác cầm lược rất nhẹ nhàng, giống như trượt trên bông.

Sóng gió đã qua, những người khác lại tiếp tục làm chuyện của mình

Hai tay Bạch Nhuế khoanh trước ngực, không nói thêm câu nào, giống như ngằm đồng ý với sắp xếp đó.

Hơn nữa, trời cao còn có trời cao hơn, cô cũng không muốn đắc tội với Phó Đình Xuyên.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, lặng ngắt như tờ.

Phó Đình Xuyên đưa lưng về phía Khương Diệu, giống như ngày đầu tiên cô trang điểm cho anh, an an phận phận.

Vai anh dày rộng, như thể một bức tường đủ che gió che mưa.

Anh bảo vệ cô à? Hay là giúp cô khỏi xấu hổ? Có thể là vừa rồi kích động, thái dương của Khương Diệu giật giật, cô nghĩ, có nên nói cảm ơn Phó Đình Xuyên một tiếng không nhỉ, nhưng thoạt nhìn anh cũng không có ý muốn nói chuyện với cô.

Cô nhìn chăm chăm Phó Đình Xuyên đến ngây người, anh lấy điện thoại đi động ra, ngón tay cái ấn ấn như đang gõ chữ.

Cổ tay áo được xắn cao, lộ ra cánh tay mạnh mẽ. Cô nhớ lúc anh nhét chiếc lược vào tay cô, lực rất mạnh như không cho người ta kháng cự.

Khương Diệu quyết định sẽ suy nghĩ thoải mái hơn, anh không nói, cô cũng sẽ không nói gì, nhiều lúc im lặng cũng là một thứ hài hòa, cô muốn biến lòng biết ơn thành động lực để làm việc. Cô cũng phải làm theo sự sắp xếp này, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, có lẽ đây chính là vận mệnh.

Nhưng mà, ngay sau đó, Phó Đình Xuyên đột nhiên cử động cánh tay, đưa điện thoại đi động lên, vượt qua bả vai một chút.

Anh vẫn đưa lưng về phía cô, không nói được một lời, ngay cả cái gáy cũng có phần yên lặng.

Nhưng màn hình điện thoại không lớn lại bất ngờ xuất hiện trước mắt Khương Diệu.

Người này gõ một hàng chữ phía trên, đơn giản trực tiếp, rơi vào đáy mắt cô:

“Nhớ tiêm vắc-xin phòng dại.”